

SUPERMALS ONS

JEFF CREEPY

UNA ESCOLA BESTIAL

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Un colegio bestial*

© del text: Sergi Álvarez, 2019

© de les il·lustracions: Aleix Gordo Hostau, 2019

© de la traducció: Lluís Delgado, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., Estrella Polar, 2019

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: febrer del 2019

ISBN: 978-84-9137-721-4

Dipòsit legal: B.152-2019

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

Després de les breus vacances de Pasqua, l'escola primària de Crowcester va tornar a obrir les portes un dia assolellat de primavera. Els alumnes, en part ensopits perquè havien de tornar a classe i en part contents perquè es retrobaven amb els seus amics, entraven en tropell al vell edifici de totxanes de color granat. Avançaven pels passadissos rient i fent-se bromes.

Cap d'ells no va parar atenció a un nen pèl-roig, pigat i amb unes ulleres gruixudes com culs d'ampolla que estava plantat davant dels armariets, mirant cap a l'entrada amb posat nerviós.

De sobte, una cosa dura i fina com els dits d'un esquelet li va esgarrapar el clatell amb suavitat. Va sentir un calfred.

El noi es va girar sobresaltat. Una noia prima amb ulleres i els cabells castanys recollits en una cua de cavall el mirava somrient. Portava una branqueta a la mà.

—Hola, Rusty!

—Rose! M'has espantat. No t'he vist entrar.

—Com m'havies de veure? Si sempre ets a la lluna! Com han anat les vacances?

—Doncs m'he quedat a la botiga, ajudant el meu pare. Un somni fet realitat, ves. I tu?

—He anat al poble de la meva àvia, com sempre —va respondre la Rose.

—Uf. Quin pal, no? —va comentar en Rusty.

—Què dius? No gens! —va contestar la noia—. Està en un ecosistema de matoll molt interessant. Mira, mira què hi he recollit —va afegir, alçant la branqueta.

—Ah. Un bastonet —va observar en Rusty sense el més mínim entusiasme.

—El bastonet, no, babau —va dir la Rose amb cara d'exasperació—. El que hi ha al bastonet. Són *Eciton Malabavus*.

Estranyat, el noi s'hi va acostar per donar-hi un

cop d'ull. En efecte, una munió d'insectes marro-nosos amb grans antenes i unes mandíbules serrades feréstegues pul·lulaven per la branqueta.

—Formigues carnívores —va afegir la Rose amb un somriure radiant.

—AAAAH! —va cridar en Rusty—. M'has tocat el coll amb això? Però, DE QUÈ VAS? —va començar a donar-se cops de palmell al coll i les espatlles, encetant el que semblava un ball desen-frenat que va fer riure alguns dels nois que hi ha-
via a prop.

—Tranquil. No mosseguen —va assegurar-li la Rose—. Bé, si no és que les irrites.

En Rusty es va quedar quiet immediatament. Valia més no seguir temptant la sort.

—Però, on viu la teva àvia? A la selva tropical?

—Ho he portat per a la classe de ciències —va dir la Rose, sense fer-li cas, contemplant les formi-gues—. Espero que li agradi a la senyoreta Sprout.

—Aparta això, sisplau —va suplicar-li en Rus-ty. Mentre ella obria l'armariet per guardar-hi la branqueta, va afegir—: Per cert, he sentit a dir que la senyoreta Smith, la de mates, ha demanat

la baixa per maternitat, i que avui vindrà un profe nou.

—I aquest nou profe era el que esperaves amb tant d'interès? —va preguntar la Rose.

—Sí —va respondre ell, dirigint novament la vista cap a l'entrada—. Mira, deu ser aquell! —va assenyalar.

Un home amb bigoti i ulleres rodones, vestit amb armilla i corbatí i amb un maletí a la mà, acabava de franquejar l'entrada i caminava pel pas-

sadís. Es va aturar davant la porta de la sala de professors, la va obrir i hi va desaparèixer a dins.

—Quin personatge —va comentar en Rusty.

—Doncs a mi em sembla correcte —va dir la Rose, amb els llavis arrufats en un gest d'aprovació—. Així és com ha d'anar vestit un professor. Inspira més respecte.

En Rusty la va mirar amb una expressió estranyada.

Va sonar el timbre que indicava el començament de les classes i tots els alumnes es van dirigir a les seves respectives aules.

A primera hora tenien ciències naturals amb la senyoreta Sprout. La dona, menuda i amb una cabellera rossa despentinada, portava una brusa de colors folgada, una armilla de camussa, texans acampanats i sandàlies amb plataformes. Va acabar enfilada en una cadira, aterrida, quan la Rose se li va acostar per ensenyar-li les *Eciton malabavus*, i li va demanar a crits que s'ho emportés. La noia va tornar al pupitre, frustrada.

—Quin poc esperit científic —va xiuxiuejar a en Rusty, que seia al seu costat.

—NI SE T'ACUDEIXI PORTAR MÉS BESTIOLES A CLASSE —va cridar-li la senyoreta Sprout des de dalt de la cadira, i va començar a baixar amb cautela—. Molt bé. Us vull anunciar una cosa. Volia que fos una sorpresa, però avui em sento generosa —va dir, allisant-se la brusa com si no hagués passat res—. Demà teniu un examen de tot el que hem vist des del principi del curs. O sigui que ja podeu començar a estudiar.

Es van sentir grunyits de protesta entre les files de pupitres.

—Escolta... —va dir en Rusty a la Rose en veu baixa—, em deixaràs que...?

—Rusty, si et deixés copiar a l'examen no et faria cap favor —va interrompre'l ella—. Has d'aconseguir les coses pel teu propi esforç.

Més tard, tenien classe d'educació física al pati. El senyor Pector, un home corpulent i calb que duia un xiulet penjat al coll, els va fer córrer per un circuit d'obstacles mentre els cridava que anessin més de pressa. En Rusty, que tenia dificultats per arrossegar-se per sota la xarxa i saltar d'un cèr-

col a l'altre sense tocar les vores, s'anava ressagant. Quan va arribar al davant d'una paret de fusta d'un metre i mig d'alçada que havia d'escalar amb l'ajut d'unes cordes, es va aturar esbufegant.

—Què li passa, Jones? —va cridar-li el senyor Pector, que sempre havia volgut ser sergent de l'exèrcit per poder humiliar els soldats, però no s'havia pogut allistar perquè tenia els peus plans—. S'ha posat massa mel a la coca, aquest matí?

—No... no, senyor —va panteixar en Rusty—. És que no puc...

—«NO PUC»? —va rugir l'home—. Jones, a la meua classe, aquesta frase està **TERMINANT-MENT PROHIBIDA!**

—Però...

—**NI PERÒ, NI PERA** —va bramar el senyor Pector—. Ara, com a càstig, pujarà i baixarà aquesta paret quatre vegades.

En sentir això, la Rose, que acabava d'escalar la paret i saltar a l'altra banda, va girar cua i es va acostar a en Rusty i el professor.

—Dispensi, però això no té lògica. Si no pot pujar-hi una vegada, encara menys quatre...

—LÒGICA? —va tornar a rugir l'home—. Des de quan serveix LA LÒGICA per estar en forma, senyoreta Cotten?

—Home, doncs des que es va desenvolupar la ciència de l'activitat física i l'esport... —va contestar la Rose.

El professor els va assenyalar els matalassos amb un gest contundent.

—Castigats. Trenta abdominals.

—Tots dos? Però...

—Cinquanta.

—Gràcies per defensar-me —va dir-li en Rusty cinc minuts més tard, mentre feien els exercicis d'abdominals—. Però potser hauria valgut més que et quedessis calladeta...

—La veritat és que el professorat d'aquesta escola deixa molt a desitjar —va remugar la Rose, suant la cansalada.